

MdR, Jazzgeschiedenis 635. Tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 26, de klarinet, 2e van 2 delen. Ik had het vorige keer ook kunnen zeggen, nu dan voor alle zekerheid: u treft bijv. Benny Goodman en Artie Shaw niet in dit tijdvak aan, hun rol was geschiedenis halve uitgespeeld, anderen speelden zo'n kleine rol dat ik ze onbesproken laat. Dat geldt niet voor Buddy De Franco en Tony Scott, leeftijdgenoten van Jimmy Giuffre die we de vorige keer hoorden.

Anthony Sci^occa, Tony Scott, protégé van Ben Webster die hem Scoccum noemde, is 17 juni 1921 in Morristown, NJ, geboren, begon tijdens zijn studie mee te doen aan de jam-session in Minton's Play house, Na zijn Army-tijd, '42-'45, speelde hij in heel veel sessions mee, maakte af en toe deel uit van de bands van Tommy Dorsey, Buddy Rich en Claude Thornhill, maar was vooral met ad hoc eigen groepjes in de weer. Met De Franco behoort hij, hoe je muzikaal verder over hem mag denken, tot de grote technici. Met Dick Katz-piano, Milt Hinton-bas, Philly Joe Jones-drums, voor Brunswick in NYC op 26 januari of 5 februari 1953, Scott's "After after hours".

1541.

plaatje 1

Tony Scott: After after hours (Tony Scott)
2 - 5:20 - Coral 94 113

"After after hours" dat Scott ook wel "Time to go" noemde.

voor Brunswick in NYC op 26 jan. of 5 febr. 1953

Met Dick Katz-piano, Milt Hinton-bas, Philly Joe Jones-drums, Met dezelfde pianist maar Percy Heath-bas en Dsie Johnson-drums, ook weer een eigen stuk: "Sweetie Patootie".

plaat 2

Tony Scott: Sweetie patootie (Tony Scott)
7/voorlaatst - 3:23 - Brunswick 349 500 DXY

"Sweetie patootie", klarinettist Tony Scott met Dick Katz-piano, Percy Heath-bas, Philly Joe Jones-drums, voor Brunswick in NYC, 29 december 1953. En de derde zal van 1956 zijn. Scott stond onder contract bij RCA Victor maar maakte dit voor Columbia in NYC, en behalve de bezetting is er niets bekend, bij mij althans. Hier is de latere Scott te horen, een wat zoevend geluid soms, waarbij de aanzet van de toon weggewerkt wordt. Van Darwin en Girard: "A shoulder to cry on".

leen beetje

plaatje 3

Tony Scott: A shoulder to cry on (Darwin, Girard)
2/2 - 3:05 - Fontana 467 223 TE

f Columbia, NYC,
waarschijnlijk 1956.

"A shoulder to cry on", Tony Scott-klarinet, Bill Evans-piano, Milt Hinton-bas, Paul Motian-drums. Scott vertrok in '59 naar de Far East en ging aan ethnische muziek doen, werd wat exentriek en kwam uiteindelijk in het land van zijn voorvaderen terecht, Italië.

Boniface Ferdinand Leonardo De Franco werd ook in New Jersey geboren, 17 februari 1923 in Camden waar Thomas Alva Edison zijn laboratoria en fabrieken had. Op z'n 14e won hij een concours, in '41/'42 speelde hij bij Gene Krupa, daarna Charlie Barnet, Tommy Dorsey '44/'48, en in 1950 bij het Count Basie Septet toen die zijn big band ontbonden had. Van 1966 tot '74 leidde hij het Glenn Miller Orchestra en speelde toen veel bas-klarinet, in '75 ging hij terug naar jazz.

Voor Buddy De Franco koos ik drie stukken uit één session, ook al omdat we dan meteen nog eens Art Tatum horen, de absolute meester van de jazzpiano, 1932, toen hij zijn eerste opnamen maakte, tot en met 1956, het jaar dat hij overleed. Voor Verve in Los Angeles, 6 februari 1956: Buddy De Franco-klarinet, Art Tatum-piano, Red Callender-bas, Bill Douglas-drums. Eerst van Richard Rodgers "This can't be love".

plaat 4 Art Tatum/Buddy De Franco: This can't be love (Rodgers, Hart)
1/2 - 4:33 - Pablo 2310 736

"This can't be love". Hierna van Johnny Green: "You're mine you".

zelfde Art Tatum/Buddy De Franco: You're mine you (Green, Heyman)
2/3 - 6:54 - idem

"You're mine you". En als derde en laatste Walter Donaldson's "Makin' whoopee".

zelfde Art Tatum/Buddy De Franco: Makin' whoopee (Donaldson, Kahn)
2/4 - 3:29 - idem

"Makin' whoopee" in een ongebruikelijk snel tempo. Buddy De Franco-klarinet, Art Tatum-piano, Red Callender-bas, Bill Douglas-drums voor Verve in Los Angeles, 6 februari 1956. Einde van het hoofdstuk klarinet, volgende keer de vibrafoon. Dit was Jazzgeschiedenis 635, MdR.